

## Jenki

Amikor kivezényeltek minket az erdőbe, már egyáltalán semmiféle élelmiszerünk nem volt, valaki súgott egyébként, valaki súghatott, mert fél órával később, hogy elhagytuk a laktanyát, több bombatalálat is érte, az erdőben talákoztunk aztán más katonákkal, több egységgel is, az nem lehet véletlen, hogy minden laktanyaparancsnok ennyire pontosan tudta volna, mikor bombáznak, mesélték többen, hogy alig hagyták el a helyszínt, hulltak a bombák, emberéletek maradtak így meg, de milyen emberek életei, később a Krajínán, mintha a beleimen gitároztak volna, ott volt az a fotós is, gyere, engem fotózz, ne, inkább ne, tedd a fejedet abba az üres lőszeres ládába és álljuk körül, így jó lesz, itt repül a kismadár, chees, vigyorogva és büszkén fényképezkednek kezükben az ellenség levágott fejével, ellenséges fejek az üres lőszeresládákban, ki az ellenség, ki az én ellenségem, ki az ő ellenségük, disznók, patkányok és farkasok vesznek körül, én is disznó vagyok, magatehetetlen állat, később újságban is láttam ilyen képeket, az egyikén suttyó, a nagykorúságukat alig betöltött katonák, mint én, kezükben valamelyik krajjinai horvát vagy bosnyák katona feje, a kép alatt aláírás: a győztes mindent visz, ki a győztes, Jenki, mi vagyunk a győztesek, magunkat kell legyőznünk, az emberi mivoltunk győzetett le, állatokká váltunk, Jenki, te sem lehetsz kivétel, nem maradhatsz ember, mit képzelsz magadról, hogy maradhatsz ember a farkasok között, itt nincs idő arra, hogy ember legyél.

Na de még mielőtt az erdőbe vezényeltek minket, már mondtam, elfogyott minden élelmiszerünk, a laktanyaparancsnok összeverbuvált egy kisebb csapatot, itt ez a hurok meg itt van néhány altatópuska, tudod, hogy kell a hurokkal bánni, milyen hurokkal, minek ez a hurok, hogy bánjak a hurokkal, kutyákat befogni, udvarokba osontok be, vicsorgó ebeket fogtok be a kihalt utcákon, nem kérdeztek semmit, nem válaszoltok a kérdésekre, nem gondolkodtok, a túlélés a cél, nincs mit enni, elfogyott az

étkészlet, elfogyott az összes konzerv, ehethéne rágcsálókat, de az egér, főleg a patkány húsa mérgező lehet, most nem érdekes, hogy adott esetben az életben maradás esélyét ez is megadhatja, van más megoldás, tele még a város kutyákkal, persze ha tavasz lenne, ürgét, hörcsögöt öntetnék ki veletek, azokat rántóhurokkal megfogni nagyon egyszerű, és az ízük mennyei, ízletes, a csirkehúshoz hasonló táplálékot adnak, mint a mókus is, ha tavasz lenne errefelé, Jenki, elküldenélek, fogj sündisznót, errefelé nálunk a legkönnyebben elejthető vad a sündisznó, az egész ország területén megtalálható, nappal a föld felszíne alatti keskeny gödröcskében alszik, és a bejáratát vastag avarral álcázza, éjjel mozog, és ilyenkor könnyen megfogható, sötétben az erdőben, réten járva meg-megállsz hallgatózni, szélcsendes időben az avar zörgése akár több száz méterrel is elárulja a sündisznót, mozgási területe meglehetősen korlátozott, még háborús, harci övezetben is jócskán találnál belőlük, az őzek, a szarvasok, a nyulak is a csatazajtól elhagyják a korábbi életterüket, de tél van, Jenki, a sündisznó pedig az első fagyok beálltától tavaszig téli álmat alszik, most vicsorgó kutyákra kell vadásznod, altatópuska és hurok, hurokkal kell befognod a vicsorgó kutyákat, a nyakukra akasztod a hurkot, megszorítod a nyakán, és bedugod a ketrecbe.

Sintér hurcolja így a leütött kutyát, milyen kutyát hurcol a sintér, olyat, amelyik nem vicsorog többet, nem kell félni attól, hogy visszaharap, arra sem emlékszem, mikor voltam utoljára vízszintesben, így hogy elnézem ezeket az egy kupacba hordott, kinyúlt nyelvű kutyákat, nem bírok már több kutyát befogni, feküdnék inkább, én is akár lógó nyelvvel, gyerünk, Jenki, gyerünk, nem engedheted, hogy ájulás zuhanjon az akaratodra, az ágy most úgy vízszintes, mint a sír, rettenetesek ezek a kutyák, a kutyák odakint, ugrálnak, fújtnak, vicsorognak, mikor besurranunk a kertekbe, azt hiszik, hogy vendég jött, van, amelyik majdnem lehúzó örömeben, én meg gyáván és irtóztva tűröm, rettenetesek ezek a kutyák, barátságuk is undorít, ha tudnák, miért jöttünk, ha tudnák, mi vár rájuk, és ha csak sejttenék, mit érzek, nem fogadnának így, undorodom tőlük, de félek is, hazudok, mi mást tehetnék, a nevüket nem tudom, csak annyit, hogy amelyek az udvarokban vannak, azoknak mindnek van neve, hízelegve közelítem meg mind, az udvarokban és az utcán is, ha kell, az altatópuskát használom, amelyikhez anélkül is közel tudok férközni, annak hidegrázósan veregetem a hátát, mielőtt a nyakába akasztom a hurkot, szomorú vagyok, szomorú attól, hogy eszembe jut, a szeretet mennyire vak és hiú tud lenni, az erdőben is, másnap, harmadnap is, mint valamiféle gonosz kalandtól, hangosan dobog a szívem, ha a kutyákra gondolok, álmaimban is megjelennek mostanában, és nem értem, mit akarnak tőlem, nem értem, de

álomban is be kell csapnom őket, de ők csak tolakodnak, közelednek egyre többen, álomban hirtelen Kínában járok, általános szabály, meg kell bizonyosodni róla, az állat húzában van-e élősködő, a húst alaposan át kell sütni, beteg állatot nem szabad fogyasztani, bármennyire is éhes legyen az ember, nem vagy te már ember, Jenki, hogy nézel ki, lesoványodtál, úgy nézek ki, mint egy kivert eb, mint egy kiéhezett kutya, nem szabad romlott húst enni, honnan tudjam, mikor romlott a hús, a külső leromlottságon túl a máj elszíneződése is utalhat betegségre, az állat máját, bármilyen színű is legyen az, csak akkor célszerű fogyasztani, ha már semmi más lehetőség nincs a táplálék pótlására.



*Kélemez Emese fotója*